

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **X. G.**, státní příslušnost Čínská lidová republika, bytem U C., K. n. V., zastoupeného JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou se sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2015, č.j. MV-148215-3/SO-2014, o povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2015, č. j. MV-148215-3/SO-2014 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-5303-18/TP-2014, **se zrušují** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 16.342,-Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně, JUDr. Pavlíně Vanické, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 9. 2014, č.j. OAM-5303-18/TP-2014, a toto rozhodnutí potvrdil. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, jako správní orgán prvního stupně, usnesením zastavilo řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodu, že podal tuto žádost, ač k tomu nebyl oprávněn.

Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Této žádosti soud

usnesením ze dne 13. 10. 2015, č. j. 46 A 108/2015-38, nevyhověl.

Žalobce namítl, že jelikož žalovaná dříve rozhodla (rozhodnutí sp. zn. OAM-26141/TP-2013), že není rodinným příslušníkem občana EU, neměl jinou možnost, než podat žádost o trvalý pobyt dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 18. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). O jiné druhy pobytových oprávnění není možné požádat na území České republiky. Žalovaný argumentuje tím, že v době podání žádosti o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky na základě § 87y téhož zákona, tedy na základě tzv. fikce přechodného pobytu a že tedy vlastně v té době byl rodinným příslušníkem (a v podstatě jím bude do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty), a proto není možné, aby podal žádost o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců jako osoba třetího státu. V rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2015, sp. zn. MV 164051/80-2014, se ale uvádí, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Je zřejmé, že žalovaná neví, v jakém statusu by vlastně měl žalobce být a tento statut mu přiznává nebo nepřiznává zrovna podle toho, o jaké řízení jde. Žalovaná tedy vytváří svými rozhodnutími dualismus, který zcela odporuje principu právní jistoty. V napadeném rozhodnutí odmítá argument žalobce, že jiným rozhodnutím žalovaného se žalobce stal občanem třetího státu a tvrdí, že je stále rodinným příslušníkem s přechodným pobytem. Na toto pak navazuje argumentace žalované, že § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců obsahuje taxativní výčet „pobytů“ a přechodný pobyt zde není uveden, není možné, aby výkladem nebo analogií překlenul mezeru v zákoně a rozšířil tak výčet pobytových titulů, na jejichž základě je možné žádat o trvalý pobyt, protože žádost nemohla být věcně projednána a řízení muselo být zastaveno.

Dále uvedl, že žalovaná zcela ignorovala argumentaci žalobce, kterou uváděl v odvolání, že postup správního orgánu je postupem ryze formalistickým a v rozporu s principy racionálního účelu v podmínkách materiálního právního státu. Žalovaná jeho argumentaci zcela ignorovala. Žalobce má za to, že pokud žalovaná již jednou dospěla svým rozhodnutím k názoru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, pak jej měla za situace, kdy nehodlala připustit obdobnou analogii, na kterou žalobce poukazoval ve svém odvolání, poučit o možnostech úpravy jeho pobytového statusu.

Žalobce uzavřel, že vzhledem k tomu, že vyjádřil jasnou vůli zachovat svůj pobyt na území ČR, tak za této specifické situace měla jeho žádost být správním orgánem náležitě posouzena, a to podle svého obsahu, s přihlédnutím k dalším podaným žádostem a pokud již jednou správní orgán dospěl k názoru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, ale občanem třetího státu, tak měl správní orgán použít i v tomto případě obdobného výkladu zákona o pobytu cizinců a jeho žádost meritorně projednat, případně ji překvalifikovat podle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců tak, aby se žalobce nedostal do situace, že ať podá jakoukoliv žádost na území ČR, nebude jí vyhověno. Není přeci myslitelná situace, aby osoba, která se stala rodinným příslušníkem občana ČR, po uplynutí přechodného pobytu - za pět let - se dostala do naprosto bezvýchodné a nejisté právně - pobytové situace.

Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že správní orgány jsou povinny zkoumat, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona

o pobytu cizinců, přičemž ty správně zjistily, že v daném případě nebyly zákonem stanovené podmínky splněny, jelikož žalobce pobýval na území České republiky na základě tzv. fikce přechodného pobytu, a tudíž se na něj ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Žalovaná zdůraznila, že předmětem zkoumání tohoto řízení je skutečnost, zda žalobce byl vůbec oprávněn žádost na území České republiky (resp. ministerstvu) podat. Předmětem zkoumání daného řízení tedy nebylo, zda žalobce je rodinný příslušník občana EU. Tato skutečnost je pro dané řízení irelevantní. Žalovaná je toho názoru, že žalobce nebyl podle ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Proto navrhla zamítnutí žaloby.

U jednání před soudem zástupkyně žalobce uvedla, že ministerstvo několikrát rozhodlo, že žalobce nepovažuje za příslušníka občana EU, protože s ním nesdílí společnou domácnost. Ministerstvo zahájilo v případě žalobce řízení o zrušení přechodného pobytu a toto řízení zastavilo. Žalobce nemá jak svou situaci řešit, ministerstvo jeho situaci řešit nechce. Navrhla proto zrušení rozhodnutí žalovaného i správního orgánu 1. stupně a předložila soudu uvědomění o zastavení řízení ze dne 13. 1. 2017 o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 165 písm. r) zahájeného z moci úřední. Uvedla, že žalobce se 6. 3. 2014 oženil s čínskou státní příslušnicí s trvalým pobytem na území ČR a s touto manželkou má dvě děti. Dne 3. 1. 2014 podal žalobce ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU a ministerstvo o této žádosti rozhodlo dne 10. 9. 2014 o neprodloužení platnosti s tím, že žalobce nedoložil, že pobývá na území společně s občanem EU. Toto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016 potvrdila a odvolání zamítla.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 24. 3. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Dne 30. 9. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým řízení o žádosti žalobce zastavil. V odůvodnění uvedl, že žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ode dne 23. 3. 2009, přičemž dne 3. 1. 2014 požádal o prodloužení tohoto pobytu a o jeho žádosti nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. Žalobce proto nesplňoval podmínku uvedenou v ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, protože povolení k přechodnému pobytu rodinnému příslušníku občana EU nelze zaměňovat s dlouhodobým vízem a nebyl tedy oprávněn podat předmětnou žádost ministerstvu na území ČR.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná dne 18. 8. 2015 napadeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že v době podání své žádosti pobýval žalobce na území ČR na základě fikce přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87 zákona o pobytu cizinců a je tedy i nadále pokládán za rodinného příslušníka občana EU. Dále uvedla, že výčet situací v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kdy může cizinec podat u ministerstva vnitřně žádost o povolení k trvalému pobytu, je taxativní a je zcela zřejmé, že povolení k přechodnému pobytu nezahrnuje.

Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dvě žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Obě

tyto žádosti byly žalovanou pravomocně zamítnuty, a to rozhodnutími ze dne 15. 8. 2014 a ze dne 31. 8. 2015. Důvodem zamítavých rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že projednávaná věc se dotýká aplikace jak evropského, tak českého práva, pokládá soud nejprve za nezbytné předestřít evropský kontext české právní úpravy. Oblast pobytového práva patří mezi oblasti silně ovlivněné evropským právem. Klíčové jsou především dvě směrnice, jednak Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice č. 109“) a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 38“).

Obě směrnice upravují obdobnou materii - pobyt cizích státních příslušníků na území členského státu EU, jejich hlavní rozdíl je v osobní působnosti; zatímco směrnice č. 109 se vztahuje na státní příslušníky nečlenských států, směrnice č. 38 se vztahuje na občany EU a na jejich rodinné příslušníky, kteří jsou státními příslušníky nečlenských států. Na rodinné příslušníky občana ČR se sice směrnice č. 38 na území ČR přímo nevztahuje (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 5. 2011, McCarthy, C-434/09), nicméně zákon o pobytu cizinců aplikovatelnost této směrnice v § 15a odst. 4 rozšířil i na rodinné příslušníky občana ČR na území ČR (srovnej rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, č.j. 5 As 73/2011-146).

Dále je nutno připomenout, že jelikož pobytové právo je odvětvím harmonizovaným a ustanovení zákona o pobytu cizinců transponují příslušná ustanovení směrnic, je předně nezbytné aplikovat princip povinnosti k eurokonformnímu výkladu. Tato interpretační zásada znamená, stručně řečeno, že v případě více možných výkladů vnitrostátního práva, je interpret povinen zvolit takový, který je v souladu s evropským právem. V případě, že je vnitrostátní právní předpis v rozporu s evropským právem, a tento rozpor nelze překlenout pomocí eurokonformního výkladu, nelze takový vnitrostátní předpis aplikovat. V případě vertikálních vztahů (jakým je i vztah mezi cizincem a státem v pobytovém právu), je třeba aplikovat příslušné ustanovení evropského práva (typicky směrnice) přímo, a to za předpokladu, že je požadavek evropského práva dostatečně určitý (srovnej rozsudky Evropského soudního dvora C-26/62 Van Gend en Loos v. Nederlandse Administratie der Belastingen, C-9/70 Franz Grad v. Finanzamt Traunstein nebo C-41/74 Van Duyn v. Home Office).

Veden výše uvedenými úvahami, přezkoumal soud napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutkový stav je mezi účastníky nesporný. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ode dne 23. 3. 2009,

vydaného na základě skutečnosti, že žil ve společné domácnosti se svým synem, občanem ČR. V blíže neurčené době předcházející podání jeho žádosti o trvalý pobyt (správní spis konkrétní datum neobsahuje), žalobce přestal se svým synem žít ve společné domácnosti.

Soud se nejprve zaměřil na otázku, zda žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, či nikoliv, která je rozhodná pro určení, zda se žalobce nachází v režimu směrnice č. 38 nebo směrnice č. 109. Žalovaná k této otázce v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce je pokládán za rodinného příslušníka EU, jelikož na území ČR pobývá na základě fikce přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Tato argumentace však není správná. Podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana EU rozumí „*rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti*“¹. Již z textu citovaného ustanovení je zřejmé, že se jedná o podmínku, jejíž splnění je vázáno na skutečný stav věcí - jinak řečeno závěr o tom, jestli osoba je rodinným příslušníkem občana EU či nikoliv, není závislý na tom, jaké má v daném okamžiku pobytové oprávnění. V projednávané věci má soud za nepochybné, že žalobce v okamžiku podání své žádosti již se svým synem ve společné domácnosti nežil a jeho rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců proto nebyl. Pro úplnost je nutno dodat, že tento závěr zjevně zastává i sama žalovaná, jak plyne z jejích rozhodnutí ze dne 15. 8. 2014 a ze dne 31. 8. 2015 o žádostech žalobce o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Žalobci je tak nutno přisvědčit v tom, že postup žalované je v této otázce nekonzistentní, jelikož jej za rodinného příslušníka občana EU někdy (nesprávně) označuje a jindy nikoliv. Soud tak činí dílčí závěr, že žalobce ke dni podání své žádosti nebyl rodinným příslušníkem občana EU a nacházel se tak v režimu směrnice č. 109, jakkoliv jeho pobytovým titulem stále bylo (skrze institut tzv. fikce pobytu) povolení k přechodnému pobytu vydané v režimu směrnice č. 38.

Výše uvedený závěr je rozhodný pro posouzení otázky, zda byl žalobce oprávněn požádat o trvalý pobyt podle § 68 ve spojení s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, či nikoliv.

Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců „*Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.*“ Podle tohoto ustanovení se žádost podává na ministerstvu v případech, kdy pobytovým titulem žadatele je dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo některé zvláštní pobytové tituly podle zákona o azylu a zákona o dočasné ochraně cizinců. Žalovaná tento výčet pokládá za uzavřený a argumentuje, že jelikož pobytové oprávnění žalobce není v tomto výčtu uvedeno, není žalobce oprávněn o trvalý pobyt u ministerstva vnitra vůbec požádat. Tento názor soud nesdílí. Soud předně konstatuje, že ustanovení § 68 a § 69 zákona o pobytu cizinců společně upravují postup při podávání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Již na první pohled je zřejmé, že tato úprava není úplná. Pokrývá totiž pouze pobytové situace v režimu směrnice č. 109, aniž by zohlednila eventuality, jaká nastala v případě žalobce, kdy se cizinec sice již nachází v režimu směrnice č. 109, avšak jeho pobytové oprávnění (které je obdobné dlouhodobému pobytu) je stále ještě

založeno režimem směrnice č. 38. Žalovaná tuto mezeru v předpisech vykládá tím způsobem, že osoby v situaci žalobce nemají možnost na území ČR o povolení k trvalému pobytu požádat.

Takový výklad však není v souladu s evropským právem. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice č. 109 „*Členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let*“. Citované ustanovení směrnice přitom nerozlišuje (s výjimkou případů uvedených ve druhém odstavci, které však nejsou pro projednávanou věc relevantní) mezi jednotlivými možnými druhy pobytových oprávnění. S pohledu směrnice č. 109 tedy není rozhodné, zda cizinec na území členského státu pobývá (či pobýval) v jejím režimu nebo v režimu směrnice č. 38. Obě tyto eventuality jsou z hlediska směrnice č. 109 rovnocenné. Soud tedy shrnuje, že pokud cizinec splnil podmínku pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu, plyne mu z evropského práva (za splnění dalších podmínek) nárok na povolení k trvalému pobytu bez ohledu na to, podle které směrnice svého oprávněného pobytu dosáhl. Zároveň tomuto právu odpovídá povinnost státu umožnit cizinci žijícímu v ČR takovou žádost podat a rovněž povinnost ji meritorně posoudit.

Z výše uvedeného vyplývá, že výklad § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců provedený žalovanou není v souladu s evropským právem, jelikož neumožňuje podat žádost o povolení k trvalému pobytu osobám, kterým toto právo směrnice č. 109 přiznává. Z tohoto důvodu proto nelze výčet uvedený v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců chápat jako výčet taxativní, ale v souladu s principem povinnosti k eurokonformnímu výkladu je třeba do tohoto výčtu zahrnout i taková pobytová oprávnění v režimu směrnice č. 38, která jsou „evropskou“ obdobou dlouhodobých pobytů - přechodné pobyty podle ustanovení § 87a a následujících zákona o pobytu cizinců.

Poté, co soud dospěl ke shora uvedeným závěrům, aplikoval tyto závěry na projednávaný případ. Žalobce pobývá na území ČR na základě fikce pobytu založeného jeho přechodným pobytem rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Tato situace je „evropskou“ obdobou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (§42a zákona o pobytu cizinců). S ohledem na výše uvedený eurokonformní výklad § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je proto oprávněn požádat u ministerstva vnitra o povolení k trvalému pobytu. Jelikož žalovaná dospěla k opačnému závěru a odmítla se žádostí žalobce meritorně zabývat, nemůže její rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nesprávném výkladu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí stíhají rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i toto rozhodnutí. V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§78 odst. 5 s. ř. s.) a žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu meritorně posoudil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná

nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 16.342,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání před soudem - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 4.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. Š.